

„Ne, mamica, jaz te bom vedno ubogala in vse bom storila, kakor boš ti hotela!“

„Da, da, Dragica, ubogaj, ubogaj me! Ubogaj me, Dragica, in — boj se moških!“

„Saj se jih bojim!“

In vprla je svoje nedolžne oči v mater. Tej pa je zautripalo srce in zopet se ji je prisvetila solza v očesu — to pot solza istinite radosti . . .

(Dalje prihodnjič.)

Za daljnimi gorami.

Za daljnimi gorami
ugaša zadnji svit . . .
Za daljnimi gorami
je tih večer razlit. —

Prišla bo k rosnim rožam
ljubezen na poset,
sklonila, poljubila
bo žarni rožni cvet . . .

Zasanjala bo sanje
o lepih, solnčnih dneh
in dahnila na lice
mi blažen bo nasmeh . . .

Kristina.

Tvoje ime.

Ime sem tvoje šepetal
jutranji zarji koprneči
in v mrak večera krvaveči,
ko je iz prekogorskih dalj
na oknu tvojem, o Helena,
poslednji žarek trepetal.

In pozno me je sen obdal:
šla si med klasjem v poldan vroči
po poti, v daljo se vijoči . . .
Ime sem tvoje šepetal,
poljubljal sem ti krila bela,
saj bil sem njive solnčni val.

A danes bi se radoval,
da kosec sem z jekleno koso
in ti poljé, pokrito z roso,
poljoče tja do zlatih dalj.
Kosil, kosil bi, o Helena,
in tvoje ime bi šepetal . . .

Vladimir.